

L'APADRINAMENT DE LA MUNTANYETA

A les 9 del matí ens vam trobar tots els alumnes de 1r a l'estació per iniciar allà la nostra excursió sobre l'Apadrinament de la Muntanyeta.

Primer ens vam situar just davant de la via, on vam poder observar una placa en la que deia a quants metres d'altitud sobre el nivell del mar es troba l'estació de tren de la Garriga, que són 262,4 m.

Però també vam aprendre unes quantes coses més, com per exemple:
- Que el baròmetre mesura la pressió atmosfèrica i vam fer servir un altímetre.

-Que les fulles del nostre medi (Mediterrani) són petites perquè no els interessa perdre aigua.

- I que hi havia una roca just damunt del refugi que es deia Granit, era rugosa i estava composta per: quars, mica i feldspat.

Seguidament vam anar a la plaça de la Església, on també vam veure una placa que també posava quants metres hi havia sobre el nivell del mar, però en aquet cas com que la Església esta més baixa que la via hi havia menys metres: 253,9 m. Un cop a la Església també vam poder veure diferents tipus de vegetals, d'animals, diferents sorolls i altres impressions. En el cas dels vegetals vam poder veure un Xiprer, que és un arbre de fulla perenne.

També vam veure diferents tipus d'ocells com l'oreneta cua blanca. És fàcil de diferenciar-la perquè té un carpó de color blanc a l'esquena, no vola molt alt i els seus nius són fet de fang i saliva, els acostumen a fer a sota les teulades de les cases i només hi ha un petit forat a la part de dalt. També vam veure el Falciot negre, el qual li diuen falciot perquè té forma de falç, i vola molt alt, quan els vam veure vam suposar que estaven caçant mosquits. El niu l'acostumen a fer-lo en esquerdes i forats de les cases velles i parets rocoses. També vam veure pardals, coloms i un gos. De sorolls, vam sentir sorolls dels falciots i com bordava d'un gos. També vam observar que la pressió atmosfèrica havia augmentat i que era una zona per vianants.

Després de la plaça de l'Església vam anar a la plaça de Can Dachs, i allà hi vam veure moltes més coses. Els ocells eren els mateixos però van veure una casa plena de nius, cosa que a la plaça de la Església no ho havíem vist. En total vaig comptar 133 nius! No vam veure orenetes comunes perquè són més de camp.

També vam veure un arbre que es diu *Gynkgo biloba* que la seva fulla tenia forma de ventall i una mica lobulada. Era una planta unisexual, és a dir, que cada arbre només té un sexe, o mascle o femella. La de la plaça de Can Dachs és femella i la de la plaça del Silenci és mascle. El pecíol de la fulla és molt llarg i els nervis que són els vasos conductors, són abundants i rectes. La seva fulla és caduca, vol dir que la perd a l'hivern. Amb les fulles del *Gynkgo biloba* és poden fer infusions.

Quan estàvem a la plaça, venia olor a menjar i com que encara no havíem esmorzat això ens provocava encara més gana. Van caure algunes gotes però feia sol.

Abans i després de travessar el pont:

Vam observar 5 coses:

Hi havia menys llum.

La vegetació era més fosca perquè no li tocava tanta llum.

Vam sentir molts ocells: Merles, tórtors, garses..

La humitat és més elevada.

Vam veure un pit-roig.

En arribar al pi:

Hi havia molta lluminositat i la humitat era escassa . La capçada del pi pinyer tenia forma de paraigües. També vam veure arbres que eren al·lòctons, com per exemple el Cedre, que prové d'Àfrica i ha arribat aquí perquè es molt ornamental. També hi havia un Eucaliptus, que prové de Austràlia i ha arribat aquí perquè hi havia una casa i el van plantar, però l'eucaliptus té un problema i és que fa malbé al terra i això no afavoreix als altres arbres.

Solell

El solell és la zona que rep més llum arran de terra i el que té les temperatures més altes, per tant les plantes són més baixes, petites i més seques, perquè si fossin altes s'assecarien pels rajos del sol, si fossin grans perdrien molta aigua i s'acabarien deshidratant i no poden ser humides perquè al solell no hi ha ombra i per tant no poden malgastar la humitat. Al solell hi acostumen a haver-hi més arbustos, de fulla petita, amb pèls.

Obaga

L'obaga en canvi, és la que té menys llum i la que té les temperatures més baixes. Aquestes diferències són a causa que a la obaga hi ha més arbres i per tant tapen la llum del sol i no la deixen passar, i en canvi al solell com hi ha menys plantes no tapen la llum del sol. També hi ha un altre raó i és que la zona d'obaga està orientada al Nord i per tant rep menys llum perquè li toca menys el sol. Les seves plantes són més altes que les del solell, ja que no tenen tant perill per la dessecació, són més altes, més grans, més humides i de color verd més fosc perquè no els hi toca tant la llum del sol. A la obaga hi acostumen a haver-hi més arbres i plantes.

Ecosistemes

Els ecosistemes es poden diferenciar clarament, perquè al solell les plantes són més baixetes i estan més separades unes amb les altres. En canvi a la obaga les plantes són més altes i el paisatge en sí està més atapeït.

En el quadre que vaig fer juntament amb el meu grup es pot veure clarament les grans diferències entre el solell i la obaga:

Al solell ens va tocar el pi pinyer, té fulles perennes i l'amplada de la fulla era de 0,02 cm. La fulla no tenia pèls, i a l'anvers la que nosaltres vam agafar era de color marró perquè ja estava seca, però en veritat és de color verd. Un altre aspecte, es que fa pinyes.

L'esparreguera no té fulles, té tiges transformades en fulles, d'1 mm d'amplada , té pèls a la tija, és de color verd clar i és punxeguda.

A la obaga ens va tocar la rogeta, que té fulles perennes i l'amplada que vam calcular de la fulla era de 1,2 cm., tenia pèls punxosos i la fulla a l'anvers era de color verd fosc. Un altre aspecte que ens va cridar l'atenció era que les fulles eren enganxoses, sempre anaven en grups de 4 i era una planta enfiladissa.

La heura té fulles perennes que fan més o menys 10 cm, no té pèls , són de verd fosc i s'enfila pels arbres.

Clima mediterrani

Pocs arbres perden la fulla en les diferents estacions del any, perquè com que són petites es protegeixen bé contra el fred i les glaçades, però fins a un cert punt. Les fulles de les plantes mediterrànies cauen però quan ja estan velles i moren, però sinó no cauen. Però tot i que són resistents a les glaçades i al fred a l'estiu tenen un gran perill i és que si fa molta calor es deshidraten i moren, però per sort tenen unes quantes adaptacions que els ajuden a que no es deshidratin ni res per l'estil.

-La fulla és petita: romaní, garric.

- Les fulles estan protegides per ceres que els hi donen lluentor i eviten la transpiració: marfull.

-Els estomes els té al revers: romaní.

-Revers recobert de pèl: roure, alzina.

La presència que tenen bastantes plantes del clima mediterrani de punxes, aromes.. és per protegir-se perquè cap animal se la mengi: romaní, farigola.

- Una de les coses que em va sorprendre més va ser que la diferència de plantes que hi ha al solell i a la obaga, també tingui que veure cap a on estan orientats, el nord o al sud.
- Una de les coses que em va fer molta gràcia va ser que quan just vam tindre estona lliure van començar a caure gotes d'aigua molt grans i tots vam haver d'anar corrent fins a on estaven els dossiers perquè se'ns estaven mullant.

- I com sempre el companyerisme no va fallar, perquè l'Arnau molt confiat del temps va venir a la excursió amb màniga curta i sort que jo portava una jaqueta i li vaig poder deixar, perquè el pobre s'estava morint de fred.

FOTOGRAFIES

Una casa amb la teulada plena de nius d'ocells i jo en vaig comptar aproximadament 178. També vaig observar com l'ocell portava menjar al niu i la cria treia la boca per agafar-lo.

La Garriga vista des de la Muntanyeta.

Ona Sánchez.